

FESTIVALOVÝ ZPRAVODAJ 3

ČASOPIS STUDENTŮ FF UP OLOMOUC

03. 05. 2007

PODIVUHODNÉ PŘÁTELSTVÍ RICKA A LUISE. LÁSKA NAPŘÍČ ŽÁNRY.

Po divadelních gurmánských zážitcích, které jsme doteď měli možnost zažít v podobě audiovizuálních vjemů útočících přímo na šedou kůru mozkovou, nás čeká i dnes silná dávka divadelního umu. Divák se včerejšího večera musel rozhodnout, stane-li se konvenčním divákem a podlehe nájezdu hunského bojovníka Attily, či dá přednost alternativní podobě divadla a okusí kreativní a nekonvenční přístup bulharského souboru @Ima @lter. Díky Posedlosti bývalých členů divadla Continuo se opět setkal divák klasické kukátkové scény s vyznavačem alternativy. Možná se právě zde odehrál významný okamžik - začátek krásného přátelství. Doufejme!

Snad dnes v podvečer dostane nekonvenční Rick od svého konzervativního přítele Luise pozvání na již klasické modernistické čechovovské drama Ivanov a na oplátku bude v pozdních hodinách tradiční vyznavač pobídnut, aby zhlédl představení za hranicí reality. Uvidíme, jestli díky nově nabytému přátelství objeví oba rozdílní nadšenci nové možnosti v přístupu k vnímání umění.

-pst-

CLOVEK
MEZILIDMI

ČT 3. 5. 2007 PROGRAM

18.00

Moravské divadlo

A. P. Čechov

IVANOV

Slovenské komorné

divadlo Martin / SK

22.00

Tereziánská zbrojnice

/ šapitó

3rd CITY

(epizoda 1. – Prázdnota
Heinricha Schwesterse)

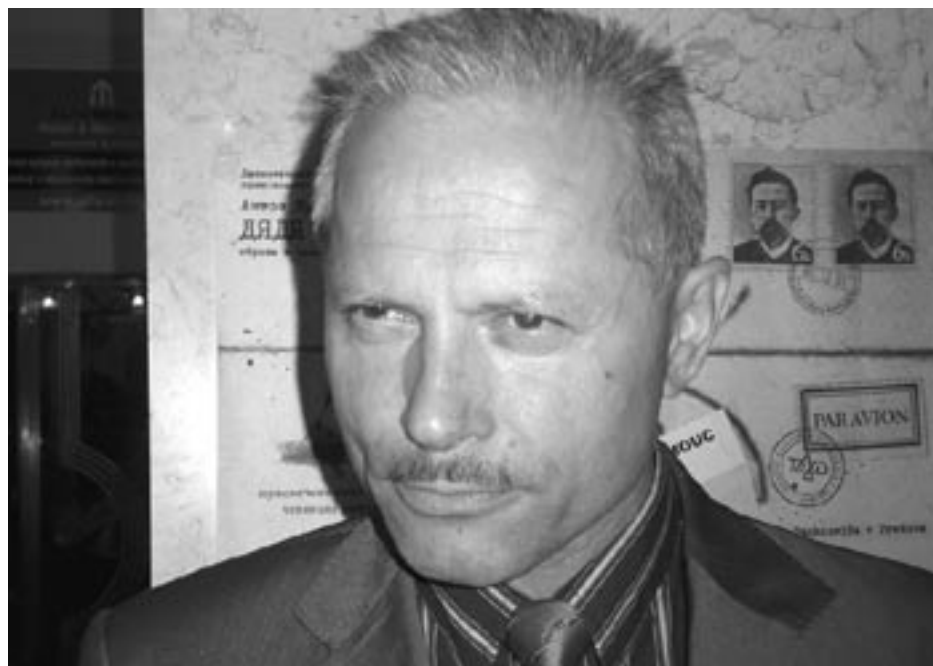
Company Birte

Brudermann

M. Rawls

/ BEL & B. Brudermann

/ AUT

XI. **DIVADELNÍ FLORA** OLOMOUC
01'—10' 05' 2007

MORAVSKÉ DIVADLO OLOMOUC
pořadatel festivalu

 Olomoucký kraj
generální partner festivalu

IVANOV

Hra mapuje bolavé a závažné momenty v životě člověka, přesto ji Čechov chápal jako komedii. Kromě míšení komických poloh a motivů s existenciálními modřinami jako prvku zcizení (za účelem hlubšího ponoření) užívá slovenská inscenace i propojení živých hereckých těl a neživé, leč antropomorfizované loutky, čímž odkazuje k tradici asijského divadla. Začlenění loutky vnuká podezření, zda za lidskými jedinci nestojí také loutkovodič a jak daleko a ke komu by se dala vodící šňůrka vysledovat.

-kms-
(ilustrační foto)

3rd CITY

Vránci projektu 3rd city pracuje Company Birte Brudermann s různými umělci za účelem vzniku odlišných sólových performancí. Jedná se především o vizuální divadlo využívající objekty a omezený hrací prostor. V obdélníkových konstrukcích jsou rozmístěni performeři a každý z nich se projevuje pouze ve svém hracím prostoru. To vše se odehrává na tajemném zvukovém pozadí a uvádí publikum krok za krokem do bližšího kontaktu s podvědomou částí reality.

-jk-

Benátky v Olomouci

Divadelní Flora vstoupila do své druhé dekády a pro oficiální zahájení si nemohla vybrat velkolepější inscenaci než jakou je Attila, méně uváděná opera Giuseppe Verdiho v režii Michaela Taranta.

Scéna je zahalena do hustého dýmu, její zadní část rámuje obrovské kulisy kamenných zdí a skal, na nichž se odráží světla ohňů, které přímo na jevišti hoří. Hra světla a stínů spolu s polonahými těly válečníků dobře podtrhuje atmosféru válečné vřavy a odkazuje až k rituálním počátkům divadla. V následujících dvou a půl hodinách budeme svědky obětování, zápasů i vražd, jeviště zůstane téměř po celou dobu zalidněno, aniž bychom však byli svědky pustého bezúčelného statování. Neustále probíhá nějaká akce, a to i v hloubkách k letargii často vybízejícího druhého plánu.

Tarantova režie neponechává nic náhodě, z olomouckého souboru dokázal vytěžit vše, co jemu byl schopen poskytnout. Účelně však pracuje i s rekvizitami, divadelními znaky a jednotlivými motivy. Konflikt víry a pohanství podtrhuje obrovský prosvětlený kříž dominující zadní části scény, jenž se pomocí pohybujících kulis v průběhu představení objevuje stejně nečekaně, jako zaniká a může tak symbolizovat pomíjivost víry, ať už je to víra v cokoli. Symbol kříže prostupuje celou inscenaci od začátku do konce, najdeme jej

snad v každém obraze. Stejně tak látka v barvě krve. V jednom momentě tvoří kulisu pro Attilovy hrátky při svatební noci (ačkoliv svatba sama je již pouhým Odabelliným prodloužením Attilovy agónie), v momentě druhém je z ní již Hunova pelerína, pomocí které vykoná Odabella svoji kýženou pomstu.

Co však činí z Attily skutečný zážitek, jsou hlavní pěvečtí protagonisté. Jistý bas Davida Szendiucha coby Attily obsáhne všechny polohy hunových triumfů i pádů. Magda Málková v roli Odabelliny zalije robustností svého hlasu s mohutným vibratem celé, rekonstrukcí právě procházející, přeplněné divadlo od střechy až do posledních zákoutí pod opuštěnými praktikáblí. Na tradici italské opery naváže hostující Gianluca Zampieri, ztvárňující Foresta. Sílu jeho tenoru pocítí diváci bezprostředně při výstupu na můstku klenoucím se přes orchestrské krampě. Zampieriho vokální dialogy s Málkovou patří k nejsilnějším momentům představení a připraví tak půdu ke grandióznímu závěru, Attilově smrti, kdy se všechny témbry jednotlivých protagonistů slíjí v mohutný celek.

Publikum odměňovalo pěvce po každé dokončené árii nadšeným aplausem. Zahajovací večer festivalu se tak proměnil v jedinečný operní zážitek.

Jan Plíhal

Operní režie je tesání do kamene

Rozhovor s režisérem Attily Michaela Tarantem

Umíte italsky?

Snažím se zlepšovat, ale bohužel neumím tak, jak bych chtěl.

Proč jste si vybral libreto v originále, je to tím, že nejsou dobré překlady v češtině?

To je otázka poměrně složitá. Za prvé si myslím, že hudba často převyšuje úroveň libreta. Druhá věc je, že už i Janáček nebo Verdi skládali na určitý konkrétní text, tím ho povyšovali a dávali jazyku zpěvnost. Takže se domnívám, že je přece jenom v těchto případech šťastnější zpívat v originále, protože je v tom větší dramatická síla. Pro publikum je to zajímavější a pro divadelní počin silnější.

Takže proto jste si vybral italského tenoristu?

Gianluca Zampieri (představitel Foresta, pozn. red.) je můj přítel a už jsem s ním mnohokrát spolupracoval. Dokonce jsme společně obdrželi různé ceny z festivalů. Zampieri má v sobě velké charisma a je to dobrý člověk, kolega. Na jevišti je živá bytost, není to jen chrlič tónů. On ta vysoká C má, dnes to ostatně bylo slyšet. Není to jenom klasický zpěvák, který se postaví na forbinu a hřmí. Je vlastně taková dobrá duše pro celý tým.

V Ostravě spolupracujete se zahraničními zpěváky, v Olomouci to není zvykem. S myšlenkou obsadit Gianluca Zampieriho jste přišel vy?

Ano, divadlo to muselo celé uvážit z důvodů organizačních i finančních, takže jsem rád, že jsme se nakonec domluvili a že k té spolupráci došlo. Myslím, že i soubor ho přivítal velmi vřele a kolegiálně. Mám pocit, že pro publikum je to oživení a příjemné setkání.

Jaké jsou podle vás největší rozdíly mezi činoherní a operní režii?

To je otázka skoro jako na seminář. Já už jsem tady jednou měl setkání se studenty Palackého univerzity, s posluchači pana docenta Štefanídeše, tam jsme měli trochu víc času. Takže teď se to pokusím popsat spíš přirovnáním. Činoherní režie je jemná filigránská práce, kde pracujete s detaily, s jemným materiálem, neskutečně proměnlivým, efemérním. Operní režii bych si dovolil přirovnat spíš k tesání do kamene, do trámů. Je to práce s velkým mohutným materiálem. Opera vede k monumentalitě, k určitému společnému zobecňujícímu vyjádření. Činoherní režie by měla jít víc cestou individuálního osobního vyslovení.

Jak se inscenace Attila vyvíjí od premiéry?

U operních představení je vždycky nebezpečí, že uvadnou. Protože běžně se opery dělají poměrně staticky a jde tam především o vokální projev a hudební vyjádření. Moje ctěná žádost je, aby to bylo i živé divadlo. Jsem rád, když představení neupadá. V Olomouci není snadné vytvořit podmínky pro tak velké tituly jako je Attila a navíc je zde mnoho hudebně nevzdělaných lidí, naprostých divadelních amatérů, kteří stojí na jevišti úplně poprvé. Svým způsobem mě dojíká, když vidím tyto lidi, jak se snaží a pokouší na jevišti žít. Což je vždycky vzácné a cenné a jsou to možná věci, které běžné publikum nemůže úplně vnímat. Od počátku lidé přijdou a umí jenom stát a zpívat – což není málo – ale najednou musí reagovat, žít, nějakým způsobem být i pravdiví. To je vždycky běh na dlouhou trať a všechny ceny a festivaly přispívají k upevnění lidí, že z neznámé situace, se kterou si nevěděli rady, se stala správná cesta. Za to jsem vděčný, je to zpětná vazba pro soubor, zejména tedy i pro lidi, kteří nejsou jevištní profesionálové.

Za rozhovor děkuji

Bára Voráčová a Eva Votrubová.

Erotika v „přímém přenosu“

„Divadlo není nic jiného než setkání lidí.“ Jerzy Grotowski

... setkání lidí, setkání dvou dívek, dvou těhotných dívek... Těhotenství jim poskytuje naprostou svobodu dělat to, co by jinak nemohly, chovat se tak, jak nikdy nečinily. Splnit si svá tajná přání a podniknout vše, po čem kdy toužila a prahla jejich mladá těla... ...setkání dvou dívek a publika... to s jeho více či méně aktivní účastí si mohou plnit sny a obohatit takto svůj život o nový rozměr – setkání člověka s člověkem...

Od prvopočátku divadelní performance bulharského alternativního

souboru Alma Alter bylo více než zřejmé, že se režisér inscenace (a zakladatel divadelní laboratoře v jedné osobě) Nikolaj Georgiev ujal motta festivalu: „Člověk mezi lidmi“ doslovně – a to především tím, že odstranil tolik obávanou jazykovou bariéru. Čeština znějící z úst dvou cizinek, jež si ne ve všech případech jsou zcela jisty významem pronášených slov, se v místech prodchnutých čistou improvizací mísila s větami v angličtině (či v rodném jazyce). Z obtíží, které s sebou čeština přináší, a to nejen

v rovině gramatické, ale především výslovnosti, bylo vytěženo maximum. Režisér, herec a divák v jedné osobě (po celou dobu představení přítomen v „hledišti“) coby muž, jemuž není české prostředí cizí, jak sám přiznal v „prologu“ představení, pečlivě a ochotně dívkám pomáhal s výslovností i doplňováním slovní zásoby. Či se stával prostředníkem – „překladačem“ v komunikaci mezi Bulharkami a Čechem (improvizované orgie pod stolem). Hranice mezi jevištěm a hledištěm přestaly existovat. Pří-

mé oslovování diváků (zpočátku zejména mužského osazenstva), nesmělé flirtování, získávající s každým dalším gestem, slovem na erotické naléhavosti, nezůstalo pouze v rovinách heterosexuálních. Dívky, rozvášněné spontánností diváka, začaly „mít chuť“ i na jeho manželku. Nic není tabu. Vše je dovoleno. Láska? Či spíše uspokojování vlastního chtíce: touha po sexu mimomanželském, lesbickém i hromadném. Dívky v květovaných šatech, zpočátku hledající v řadách publika otce svých nenarozených dětí, se mění

ve ztělesnění sexuálních představ (nejen?) mužů. Smyslností a vášnivostí nabitý tanec dvou žen na stole. Tlumené červené světlo ve spojení s dynamickými tóny hudby dodávají scéně erotický náboj, který je nadto umocněn kouřením (či spíše sáním s výrazným sexuálníím podtextem) cigaret. V noci žena-vamp, ve dne dívka s vlasy pečlivě učenými do copu. I přesto stále zmítány spontánností projevu. Výrazný, provokující tanec s jedinou rekvizitou, o to účinnější: pohárem (a vzápětí dokonce sklenicí) plným mléka. Jakoby diváci

neexistovali. Jen radost z pohybu, z uspokojování nejnějnějších přání. Polévání mlékem sebe sama i (příjemně) zděšeného obecnstva. Počátek konce. Jablko, dvě jablka, dvě Evy. Ženy, jejichž „hříchy“ budou „vykoupeny“ narozením dvou králíků: bílého a černého. Kterí v samotném závěru představení ve vlastním (improvizovaném?) výstupu snad dali vzniknout nové, černobílé generaci.

Andrea Sedláčková

Rozhovor s Nikolajem Georgijevem

Jaký je váš vztah k České republice?

Vzal jsem si za ženu Pražančku, kterou jsem poznal v Bulharsku. Stala se choreografem mého prvního nezávislého nestátního divadla v Sofii. Když mi komunistická strana zakázala pracovat v bulharských divadlech, rozhodla moje žena, že pojedeme do Prahy.

Jak dlouho jste byl v Praze ?

V Praze jsem byl čtrnáct let, pracoval jsem jako režisér a redaktor ve skupině pro státní propagace.

V jakých divadlech jste v Česlách působil?

V Praze jsem pracoval v televizi, dělal jsem v Kladně, pracoval jsem v Redutě, společně s doktorem Petrem Pavlovským a Milanem Svobodou jsme stáli u zrodu tzv. Kruhového divadla. Tehdy končili DAMU Jana Paulová, Oldřich Kaiser, Marcel Vašínska. S touto skupinou jsme odehráli pár muzikálů.

Kde jste nabyl své divadelní vzdělání?

Studoval jsem nejprve v Polsku Varšavskou divadelní akademii, tam jsem objevil Grotowského, u kterého jsem trávil skoro všechny volný čas a stal jsem se tak svědkem jeho začátků. V Bulharsku jsem pokračoval na Divadelní

škole v Sofii. Téma mého doktorátu byla velká divadelní reforma ve dvacátém století. Setkal jsem se zde rovněž s pracemi Geo Milena, který byl významným divadelním reformátorem a který končil svá režisérská studia u Maxe Reinhardta v Berlíně. Potom se v Sofii pokusil změnit směr vývoje bulharského divadla, což se mu bohužel nepodařilo. Bulharsko bylo tenkrát ovlivněno ruskou školou psychologického divadla, které nemá s tím bulharským nic společného. Bulhar nedumá rok nad tím, zda má někoho zabít, ale vezme břitvu a teprve pak přemýšlí co to vlastně udělal...

Souvisí toto nějak s tím, že se věnujete převážně improvizovanému divadlu?

Jak říkával Grotowski, dnes je divadlo především energie, setkání lidí. Jestli to setkání není, tak to není divadlo. Divadlo je něco, co se odehrává teď mezi herci a diváky, jinak to je faleš. Proto Grotowski opustil formu divadelních spektaklů a vydal se do světa setkávat se s lidmi, aby zjistil, co mu tato setkání přinesou.

Jakým způsobem pracujete s herci?

V divadle je pánem herec, režisér je „trenér.“ Mým úkolem je, abych herce dobře vytrénoval, aby se

zbavil všech svých komplexů, byl fyzicky zdatný a duchovně na výši. Když je opustím na scéně, musí sami vědět co mají dělat.

Váš soubor tvoří převážně ženy...

Kdysi jsem zakládal první ženské divadlo v Bulharsku. Pouze ženy. Je to moje zásada z mládí. Umění musí unikat veškeré realitě. Mužské tělo je pro mě strašně fyzické a strašně určité, neskýtá žádné tajemství jako ženské tělo. Ženy jsou jakoby nad realitou, proto je pro umění ten „materiál“ lepší. Je daleko abstraktnější, ale v tom samém momentě i konkrétnější. Ne. Nevnímám ženu jako pohlaví, ale opravdu jako tvar, který má svoje estetické vnímání a estetický výraz.

Do jaké míry ovlivnili Milen a Grotowski vaši tvorbu?

Sám Grotowski říkal, že si neváží učňů, kteří nepřevýší hlavu svých učitelů. Dobře jsem využil všeho, co jsem se u něj naučil, ale vývoje pro vlastní tvorbu jsem čerpal ze svého nitra. Moji žáci nyní žertují, že v Bulharsku jsou tři G – Grotowski, Geo Milen a Georgiev (smích).

*Za rozhovor děkují
Jan Plíhal a Jan Žůrek.*

„Ááách!“

Pokus o recenzi:

Žena a muž byli dříve jednou bytosť. Teď však jsou pohlaví oddělená a každý jedinec instinktivně touží a hledá jedinou možnou, k sobě se hodící polovinu. Jedině tehdy bude zase kompletní.

Příběh vyprávěný souborem Décalages je takřikajíc stejně starý jako lidstvo samo. Je to příběh o hledání a nacházení, sbližování a protivenství, přetváření druhého i podléhání partnerově vlivu. Příběh o touze po společnosti a zároveň o potřebě samoty. Spolu s hravě ironickým pohledem na moderní dobu a mediální dezinterpretaci jednoho slavného, bizarního případu muže a dívky, Vlka a Karkulky, je nám na-

servírováno představení, které jako houba nasálo to nejlepší z výrazových prostředků nového cirkusu, pantomimy a činohry.

Herecká, výtvarná a hudební složka jsou rovnocennými partnery, tvořícími plynulý tvar, svádějící nás k vnitřním myšlenkovým odbočkám, asociacím, dobrodružným plavbám na nejistých hranicích vědomého já a temných hlubin podvědomí.

Málokdy jsem zažil tak soustředěnou a vnímavou atmosféru v hledišti. Zdá se, že toto dílo, zahrané maximálně soustředěnými a jaksí „naladěnými a sladěnými“ umělci (tím myslím jak ty na jevišti, tak skryté strážné duchy světla a zvuku), prostě nemůže někoho neoslovit, nerozkřesat paměť, obraznost a dětský údiv byť jednoho jediného diváka. Toho diváka,

kterého jsem těsně před hurikánem aplausu slyšel hluboce a spokojeně vydechnout.

Pokus o zpověď:

Věc, kterou vám teď řeknu, je pro psavce poněkud neprofesionální příznání. Je pro mne věcí nanejvýše choulostivou dělit se za pomoci pouhých slov o zážitek tak intimní, jako je ten z představení Posedlost. Nejraději bych použil nějaký telepatický scifi vynález, pomocí kterého bych vám do hlavy jedním rázem nasypal tu neverbalizovatelnou směs pocitů, dojmů a CITOslavců, které mi kolu-jí hlavou. Žel bohu nemohu, a tak budiž mým posledním slovem, jediným slovem blížícím se tomu, o co bych se tak rád podělil, veliké hořkosladké „Ááách!“.

Jiří Pírko Šmirk

ROZHOVOR SE VŠEMI HERCI SOUBORU DÉCALAGES ANEB NAHLÉDNUTÍ DO KUCHYNĚ NOVÉHO CIRKUSU

Jak inscenace vznikala, kde jste nacházeli inspiraci k tomuto tématu?

Seiline Valée: Nejdřív si zvolíme téma, je to něco ze života, něco, o čem chceme mluvit, a až potom přichází forma. První je tedy impuls, o čem chceme inscenaci udělat. Náš první impuls byla Platónova myšlenka, že na počátku světa byli lidé se dvěma hlavami, čtyřma rukama a čtyřma nohama a tak byli šťastní. Ale pak byli rozpuhleni a rozlišení na muže a ženy. Od té doby lidé hledají na světě svou druhou polovinu.

Druhý impuls byla reálná událost, která nás zasáhla. Nechceme mluvit o konkrétní osobě a jejím životě. Snažíme se na to nahlížet z jiných úhlů pohledu. My víme, že děláme divadlo vizuální, pohybové a akrobatické, ale téma je to hlavní.

Salvi Salvatore: Je zajímavé, jak se kloubí akrobacie s jinými druhy divadla. Vy si zvolíte téma a vyberete si jednu větu, pak ji vyzkoušíte, kolika nebo jakými způsoby lze tuto větu říci: jako činohra, loutkové divadlo, akrobacie.. My se snažíme to všechno smíchat dohromady a

udělat takový guláš, který takto servírujeme publiku.

S.V.: Snažíme se nedělat akrobacii pro akrobacii. Snažíme se tomu dát myšlenku, smysl.

S.S.: Aby se to skloubilo dohromady, protože my nejsme cirkus. Sice tak možná vypadáme a máme cirkus i doma (smích), ale hlavně jsme divadelní skupina.

Jak se vám pracovalo pod režii Iliny Andreevy?

S.S.: Super!

S.V.: Pracovala s námi jinak, než jsme byli doposud zvyklí, a dala nám hodně nového elánu. Myslím, že to bylo velmi přínosné setkání.

Chystáte nějakou novou inscenaci?

S.S.: Jsou pouze dva měsíce po premiéře a myslím, že další bude až za rok, za dva, nechci ale předstíhat. Nechrlíme premiéry jako Národní divadlo... (smích)

Inscenaci jste zvyklí hrát v kamenném divadle. Jak na vás dnes

působilo komornější šapitó?

S.S.: Ano, zkoušeli jsme ji v pražském Paláci Akropolis, kde byla i premiéra. Dnes to bylo poprvé, co jsme hráli v jiném, netradičním prostoru. Je to něco jiného, jiný pocit, ale je to divákovi blíž, je to intimnější.

S.V.: Určitě to pro nás byla také změna jako pro herce, jiný prostor, jiná světla...

Spolupracujete nadále s Divadlem Continuo?

S.S.: S Pavlem Štouračem jsme se dohodli, že ukončíme aktivní spolupráci, ale to neznamená, že spolu dále nepracujeme. Stále pracujeme na inscenaci Zatmění, kterou jsme tady hráli minulý rok, a dále pracujeme na inscenaci Letokruhy, kterou jsme s Pavlem Štouračem a s Divadlem Continuo vytvořili pod jeho záštitou. Tyto inscenace budou mít v září derniéry v Praze.

S.V.: Každý jsme se vydali svou cestou, pracovali jsme spolu dlouho a myslím, že je pro všechny dobré najít nové podněty, energii.

*Za rozhovor děkuji
Jakub Kousal a Jiří Pírko Šmirk.*

Světánápravce v pátek večer!

V pátek v 18 hodin se na jevišti Moravského divadla představí jedno z nejzajímavějších českých divadel – Divadlo Komédie, a to s pozoruhodnou inscenací Světánápravce od rakouského dramatika Thomase Bernharda.

Divadlo Komédie se soustavně věnuje uvádění textů pocházejících z Německa, Rakouska a Česka. Jako jedno z mála tak na jeviště přivádí mj. dílo Thomase Bernharda a činí tak velmi úspěšně. Nemá stálý soubor, což u nás není úplně běžný model – řada herců se pře-

sto objevuje v projektech divadla opakovaně. Umělecký šéf Dušan D. Pařízek se zabývá Bernhardem dlouhodobě a oproti J. A. Pitínskému, jehož realizaci textu Ignorant a šialenec jsme viděli na loňské Divadelní Floře, volí spíše pietnější přístup k textu, směřovaný k určité meditativnosti.

V titulní roli umírajícího Světánápravce se představí Martin Finger. Tento mladý herec za svůj výkon získal Cenu Alfréda Radoka. Roli Paní ztvární Gabriela Míčová.

-žž-

CLOVEK MEZILIDMI

ČT 3. 5. 2007 PROGRAM

18.00

Moravské divadlo
Thomas Bernhard
SVĚTÁNÁPRAVCE
Divadlo Komédie Praha

21.30

Tereziánská zbrojnice
/ šapitó
DYBUK
Teatr Novogo Fronta
Irina E. Andreeva / RU

DYBBUK

Představení divácky velmi oblíbeného souboru Teatr Novogo Fronta můžou zhlédnout zítra od 21.30 hodin všichni, kteří přijdou na nádvoří Tereziánské zbrojnice. Sólový projekt tanečnice a performerky Iriny E. Andreevy, volně inspirovaný mýtickými dybbuky (potulnými dušemi, schopnými posednout živé), nám slibuje netradiční zážitek, totální herecké nasazení a estetický scénický nadstandard. Pravidelní návštěvníci festivalu Divadelní Flora znají dobře tento soubor již z minulých ročníků, kdy nadšeně aplaudovali inscenacím Prvotní příznaky ztráty jména, Kdo se sem dívá či Or Not To Be. Inscenaci Dybbuk uvítají příznivci netradičních divadelních forem i zastánci precizních hereckých výkonů.

-pír-

šéfredaktorka: Michaela Stránská, **redakce:** Andrea Sedláčková, Eva Votrubová, Kateřina Surmanová, Jan Plíhal, Barbora Voráčková, Jakub Kousal, Jana Strnadová, Jan Žůrek, Naďa Satková, Pavla Štorková, Jiří Pírko Šmirk, **korektura:** Veronika Zýková, **kresba:** Pavla Dudová, **kontakt:** divadelniflora07@seznam.cz